

147 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Общение с Бога

Животът в своите прояви има една реална и една нереална страна. Тия прояви имат свои практически и теоретически значения. Например да вярва човек, това е една от теоретическите страни на живота. Каквото и да мисли човек за вярата, това е все още теория. В такъв случай всички хора се различават в своите теоретически възгледи за вярата и за живота. Обаче по отношение на реалното в живота, т.е. по отношение на съществената страна на живота, всички хора, както и всички живи същества изобщо, имат еднакви схващания, както и еднакви опитности. Значи в реалността на нещата има единство. Например когато дойде радостта, тя произвежда еднакви условия, еднакви промени във всички живи същества. Тези промени се забелязват най-добре у хората. Когато те се радват, пулсът им се увеличава, приливът на кръвта в сърцето се

усилва и всички органи се разширяват. Изобщо о с т т а причинява разширение в човека.

Друга страна на живота е молитвата. Който не знае да се моли, той само теоретизира. Обаче да се теоретизира върху молитвата, това не може да се нарече истинска молитва. Съвременните хора мислят, че молитвата, моленето е достояние само на простия човек. Те считат молитвата за нещо долно по отношение на учения, на гения, на гениалния човек или на светията. Всъщност ако се взе-

ме предвид живота на гения, на учения или на светията, ще се види, че той от начало до края представлява само молитва. Животът му започва с молитва и завършва с молитва. Молитвата на гения например показва, че той е бременен с някаква велика идея, с която

иска да допринесе нещо на света. Такъв живот е напълно безкористен. И затова казваме, че както геният, така и светията не търсят в живота си своето лично благо.

И тъй, всички хора, които са готови да разберат по вътрешен, интуитивен начин молитвата, само те са в състояние да разберат нейния дълбок смисъл. Между съвременните езици няма нито един, който е в състояние да изрази великата идея, която се крие в понятието „молитва“. И днес, по нямане на съответна дума, ние си служим в разните езици с думи, които приблизително поне изразяват понятието „молитва“. Да се молиш, това значи да обърнеш ума, сърцето, душата и духа си към Онзи Източник на живота, от който си излязъл. Ако човек огрубява, това се дължи на факта, че той рядко си спомня за Първата Причина, т.е. за Първоизточника на живота.

продължава на стр. 2

На гости у брат Иван в Равна

На 25 юни 2011 г. братя и сестри от цяла Северозападна България - Видин, Монтана, Браца и Плевен, гостувахме в село Равна, близо до Чипровци, по покана на брат Иван и сестра Наталия. Играхме Паневритмия в двора на красивата къща на братското семейство, която е направена, като изцяло е съобразена със съветите на Учителя за това как да се построи къщата и да се организира домът.

Домакините ни посрещнаха с много любов, нагостиха ни богато, разказаха ни за живота си. А после всички заедно посетихме тържеството на селското читалище „Пробуда“ по случай неговата 75-годишнина. Там концерт с музика и песни на Учителя изнесоха цигуларката Йоана Стратева и певицата Ина Дойнова. Самодейците от читалището бяха подготвили малка етнографска изложба с произведения на приложното изкуство от техния край и импровизирана почерпка. Поздрави ни кметът на град Чипровци, който завърши своите думи, цитирайки Заповедта на Учителя.

Обичай свършения път на Истината и Живота. Постави Доброто за основа на дома си, Правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще те познаеш и аз ще ти се изявя.

Предстои лятна духовна школа на Рила...

ДА СИ ПРИПОМНИМ КАКВО КАЗВА УЧИТЕЛЯ ЗА ЕКСКУРСИИТЕ В ПЛАНИНАТА

Това, което виждаме в света, е израз на Божията мисъл. Мисълта на Бога се изразява в разни форми. Всичко в Природата е форма на Божията мисъл - Слънцето, звездите, растенията, животните, водите, въздухът. Всичко в Природата е живо.

Към всичко трябва да имате дълбоко почитание и уважение. Божията мисъл се проявява навсякъде, като видоизменя и съдейства за еволюцията на всички неща. Чрез външната Природа Бог е направил Своята мисъл достъпна за нас. Бог е мис-

лил дълго време отвътре и после се е изявил навън. Цялата Природа е създадена по законите на Мъдростта. Цялата Вселена е резултат на Божията мисъл.

Планината е място за проява на Любовта. За онзи, който не разбира нещата, планината е опасно място. Но за онзи, който разбира, планината крие всички блага в себе си... Човек се качва по високите върхове, за да усилва Любовта си.

Казвам, ние сме дошли тук да изучаваме Божийте дела, да видим какво Бог е направил. После

ще се срещнем с Него и ще си поприказваме малко. Ние сме дошли на това високо планинско място

то, на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от Него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде отворена душа със силна вяра, без съмнение и подозрение.

Ние сме дошли тук, на височина 2230 м, за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и от тия на останалите хора.

В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, низши мис-

ли, от които трябва да се освободим.

Казвам, който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг или от някакъв лош навик. Щом сте дошли тук, никаква гърбица, никаква болка, никаква недъг не трябва да имате. Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух и ще се молите по няколко пъти на ден.

продължава на стр. 3

Леля Райна Каменова - пример за ученичество

Сега, когато отбелязваме 147 години от рождението на Учителя, ви предлагаме поздрав, изпратен за стотния Му рожден ден, написан от Райна Каменова (1905-1992 г.) - видинчанка, детска учителка, близка приятелка на Невена Неделчева, Елена Андреева, Савка Керемидчиева, Весела Несторова и др.

Тези, които са я познавали, с красиво нежно чувство говорят за нея като за истинска последователка на Новото Учение - любвеобилна, деликатна, общителна, състрадателна и помагачка на всеки нуждаещ се, независимо от вероизповеданието му. Музикална и артистична, тя се е изявявала и на видинската театрал-

на сцена. Прилагаме и няколко нейни стихотворения. От редовете, писани от леля Райна, лъха искрена любов, признателност, благоговение към Бога и Учителя - пример за свещено отношение към скъпоценното богатство, наследено тук, в България. Нека достойно да продължим делото на великия ни Учител, да оп-

равдаем положените заради всички нас усилия на невидимия свят и на предишните поколения.

УСМИВКАТА

„Аз ви събрах чрез Моята Любов.“

„Когато проявите Любовта, ще проявите Моя Живот.“

Учителя

Обични наш Учителю,

Ти виждаш - вълнуват се душите ни, възторгват се сърцата ни в този светъл юлски ден, в който се навършват сто години от Твоето идване, от Твоето раждане тук, на Земята. Затова се и събрахме - дружно да изразим радостта си и

смирено да сведем чела пред първия изминал век от Твоето идване в плът между нас. Ще се нижат вековете като зърна от бреницата на Вечността, но пред всяко отронено зърно ние, Твоите ученици, ще се събираме в Твоя чест и в Твоето име.

продължава на стр. 2

Колоритен писател - един от първите ученици

МИХАЛАКИ ГЕОРГИЕВ (1854 - 1916 Г.)

Михалаки Георгиев е виден човек, един от първите ученици на Учителя. За първи път присъства на събора на Веригата през 1906 г. Неговото име нееднократно се споменава в протоколите, издадени в книгата „Веригата на Божествената Любов“. От същата книга разбрахме, че той е авторът на текста на песента „Страдна душа“.

Михалаки Георгиев участва активно в Руско-турската война през 1877/78 г., а след Освобождението е сред вдъхновените „строители на България“ - води широка и плодотворна административно-научна дейност като учител, агроном, организатор, дипломат, учен. Той е един от основателите на дружество „Славянска беседа“, на Българското земеделско дружество, издател е на вестник „Балканска трибуна“, член е на Българското книжовно дружество, което прерасна в БАН. Михалаки Георгиев е един от първите български школувани агрономи. Той съставя първия български учебник по ботаника за средните училища. Сега във Видин неговото име носят Регионалната библиотека и Професионалната гимназия по облекло и хранене.

Иван Вазов като редактор на списание „Деница“ подкрепя Михалаки Георгиев и публикува първите му разкази през 1890 г. В тях са отразени природата, хората, битът, езикът на Северозападна България. Той е един от нашите първи биоописатели, художници на селото. Неговите образи на селяни живеят според здравите нравствени норми - те са чисти, светли образи на трудолюбив, разумен народ, умещ и красиво да обича. Така в художествена форма писателят посява идеите на Бялото Братство. С особена любов и с под-

робности той рисува задругата като начин на живеене. В разказите му личи колко е живо в него социалното чувство, сякаш подканва: време е да живеем по новому, с любов и разумност, за благото на общото, за всички. Човекът с неговия вътрешен свят и външни взаимоотношения е център на творбите му.

Михалаки Георгиев използва жива естествена реч, така, както тя свободно се излива в живота. Той не пише, а именно говори - разказват сякаш сам взема участие в събитията и читателят става слушател, доверява му се. А какви забравени думи откриваме днес при този майстор на разказа - потънали съкровища на езика ни!

Творчеството му трябва да бъде ценено по достойнство и сега.

Ето какво ни разказва за Михалаки Георгиев Борис Николов („Изгревът...“, т.3):

Младежката група на Изгрева бе много гъстра и така се нареждаше, че всеки дружеше с някого си. Аз и Георги Радев бяхме първи приятели. И така един ден бяхме с Жорж на Изгрева, занимавахме се с разни неща, когато дойде една сестра и ни предаде, че Учителя ни вика. Отидохме веднага при Него. Аз бях така устроен, че много не се въртах около Учителя, докато другите непрекъснато се чудеха как да се завъртят при Него, да се намерят за нещо да го питат, да разговарят, като търсеха най-малкия повод, за да се срещнат с Него. Аз и Жорж стояхме малко настрана и смятахме, че не е разумно да се смущава Учителя и да му се губи времето. Но другите не смятаха така.

Пристигаме при Учителя и Му целуваме ръка. Той седе-

ше на стол и четеше книга. Без много приказки Той ни даде същата книга. „На, прочетете тази книга!“. Взехме я и веднага се запътихме към нашата малка къщичка, направена от дъски. Уточнихме се кой да я чете пръв, но после решихме да я четем на глас: един да чете, а друг да слуша и после да се сменяме. Цяла нощ я четохме. Книжката бе озаглавена: „Митар - пророкът“ от Михалаки Георгиев. Останахме замаяни. Това беше цял окултизъм и три пъти жив окултизъм! Не познавахме нито автора, нито книгата. Заразпихме. А възрастните приятели го познаваха и ни разказаха много неща за него. Беше един от интелigentните първи сподвижници на Учителя. Ще намерите името му в първите протоколи от съборите. А за останалото ще намерите в биографията му. Но тук ще ви разкажа неща, които няма откъде да прочетете, защото само аз ги знам, аз съм ги издирвал и проучвал.

Идеята да се напише разказът „Митар - пророкът“ е дошла след необикновено хрумване на автора да опише живота на един митар. При среща на съмишленици Учителя, а в онези първи години Той за тях е бил г-н Петър Дънов, е споменал, че не трябва

да се пише книга с отрицателните черти на българина, както това е направил писателят Алеко Константинов с „Бай Ганьо“, защото българинът освен отрицателни има и положителни качества. А колкото са по-големи отрицателните качества, толкова по-големи положителни качества му съответстват. И когато му се влагат отрицателни качества, то писателят се свързва с тях и те го разрушават. Това е една от причините за убийството на писателя Алеко Константинов - защото се свързва с отрицателните качества на българина, дал е ход на тях в книгата си и те се проектират извън книгата в умовете на читателите и така изниква този конфликт. А той се разреши с убийството му, което за онова време се смяташе, че е станало съвсем случайно и че той не е бил прицелната точка на мишената. Не може да се пише за отрицанието само. Това е недопустимо. Онова, което най-много се допуска, е, че колкото отрицателни качества се дадат, толкова трябва да се вложат и положителни качества. Учителя каза по този повод: „Алеко Константинов направи грешка с „Бай Ганьо“, като показа само отрицателните черти, и затова бе наказан, че създава типа на българина като тип на отрицанието. Той трябваше да изнесе и положителните черти на българина“.

Учителя беше много недоволен от това развитие на нещата. Трябваше да има равновесие. Затова Учителя поръчва на Михалаки Георгиев да напише разказ с положителните черти на българина. Доста време той умува какво да напише. Не можел да измисли нищо. Тогава Учителя го подсеца: „Нали описа тази история, както си ни я разказвал,

за онзи „Митар - пророкът“, който умрял, който се възнесъл и отново се върнал пак като „Митар-пророкът“. Михалаки се ударил по челото. Този случай той го е разказвал много пъти, защото в онези години са търсили да намерят примери от духовния живот на българина, за да сравнят дали това, което четат от окултната литература на Запада, може да пасва или го има в българския живот. Така той е описал през 1893 г. историята на Митар - пророкът, който е живял и е бил съвременник на Михалаки Георгиев. Историята е вярна и истинна.

На много места по-късно Учителя споделя: „Най-добрият образ в българската литература е образът на Митар - пророкът. Това е най-положителният образ. В него има всичко“. Учителя говореше да се напише за положителните неща и черти в българската литература, а не да се изтъкват отрицателните образи. Това трябва да бъде бъдещето на българската литература. В руската литература има пример с Гогол, с „Мъртви души“. Той вписва отрицателните черти на руския народ в избрани образи от тази книга и тя става класика на руската литература като метод на отрицанието. Неслучайно Гогол изгаря втората част на тази книга. Учителя имаше едно съчувствие към Гогол за големите страдания, които той преминава през този път. Това ще го прочетете в неговата биография. Причината се дължи на книгата му, че се свързва чрез нея с образите, в които бушуваха отрицателните сили в руския народ. Ето това е една поука за българските писатели.

На една среща Михалаки Георгиев се обръща към Учителя: „Кажете ни, г-н Дънов, според Вас на какво се дължи,

че Иван Вазов може да пише поезия, разкази и романи? Аз искам, но не мога да напиша нещо, подобно като „Епопея на забравените“. Учителя отговори така: „Първо, Иван Вазов е съвременник на онези събития. Второ - всички онези, които той описва, са негови познати, приятели, а те сега отдавна са умрели и като заминали души идват и му диктуват какво да пише. Трето - Иван Вазов е своеобразен медиум от най-висша категория и порядък. Той може да пише така, защото идват и му диктуват не само заминалите му приятели, но идват и му диктуват духовните ръководители на такива личности като Левски, Раковски и т.н. А ти не си темен съвременник. Те не те познават, няма кой да ти диктува, а и да ти диктуват, не можеш да чуеш, да слушаш и да запишеш“. Накрая Учителя му каза: „Еех, остана си с „Митар - пророкът“. Това ще бъде най-четеният разказ на идното човечество. А това не е малко“.

Днес хората не познават кой е Михалаки Георгиев. Не са чели и „Митар - пророкът“. Но ще дойде друго време и друго човечество и в това време ще има място и за „Митар - пророкът“, защото той е написан за бъдното човечество. Или както казва в началото писателят: „Не е важно какво е казано, а какво е било“. И аз казвам: „И какво ще бъде...“. А какво ще стане, ще го проверите. Митар - пророкът е жив и той броди по земната българска. Той е работник на Новото Учение, което Учителя даде. Митар - пророкът, това е идейният образ на българина. Всичко, което е там, това е най-хубавото, което го има у българина.

**Материалът е подбран от
Олга Иванова, Видин**

Предстои лятна духовна школа на Рила...

от стр. 1

Сега вие не сте дошли на планината за удоволствие, но да научите нещо. Тук вие сте на училище. Ще изучавате растенията, които ботаникът изучава... От друга страна вие трябва да изучавате минералите, както минералогът ги изучава. Ако не можете да изучавате външния свят, как ще изучавате вътрешния?

Вие сте дошли на планината да придобиете известни опитности. Ако от опитностите, които имате, запазете в съзнанието си поне няколко образа, които можете да поставите в хармония и във вътрешна връзка помежду им, вие ще бъдете доволни и радостни.

Вие сте дошли на планината да разрешите някоя задача. Както търкаляте камъните, така трябва да търкаляте мълчотията, която седи на пътя ви, и да се освободите от нея.

Първото нещо, което се

изисква от всички, които са дошли на екскурзия в Рила, е абсолютна чистота: чистота физическа, чистота сърдечна и чистота умствена. Второто необходимо нещо за всички ви е да ставате рано, да не се облявявате. Щом сте дошли тук, всички ще пеете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т.н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите.

Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови един на други да си помагате. Кой какво казал, каква погрешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте.

Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създавате помежду си красиви отношения. Всяка правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на Земята, пише се на Небето. Жи-

вейте добре, за да бъде животът ви написан със светли букви на Небето.

Сутрин, като излиза да посрещне Слънцето, човек може да определи за себе си как ще прекара деня. През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгреване на Слънцето.

Всяка светла мисъл или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопоста-

ви на Божественото.

Планината търпи само ония хора, които живеят хармонично. Не живеят ли хармонично, тя изпраща дъжд, вятър, гръм, светкавици и ги зас-

тава да слязат долу. Атмосферата, както и всички условия на планината, са толкова чувствителни, че не могат да понасят никаква дисхармония. Най-малката погрешка, най-малкото престъпление се отразява върху нея...

Ако искате да познаете доколко един човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Като ходите по планинските върхове, пазете чистота. По този начин вие ще се свържете с напредналите същества в невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе те ще се откажат от вас.

И тъй, ако искате да се ползвате от богатата на Природата, всеки ден трябва да си миеете краката до коленицете, и то поне три пъти: сутрин

ще мийте с топла вода, на обяд можете да се измивате в езерото и вечерта - пак с топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте... Ако искате да направите студена баня, потопете се във водата и бързо излезте вън. Не стойте много време в студената вода. Можете и десет пъти да се гмурнете на обяд във водата, но веднага да излезете на брега. Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топлите бани.

Тук имате благоприятни условия за работа, за служене както на себе си, така и на другите. Ще разпределите времето си така, че да работите за себе си, за ближните си и за Бога... Каквито промени направите отвън, каквото очистите отвън, това става и вътре във вас. Всичко, каквото правите тук, /на Рила/ има отражение и в социалния живот. Всичко, каквото правите тук, има отражение във всеобщия живот.

Споделено от братската среща в Перник - 11-12 юни 2011

11 юни беше дъждовен ден, Слънцето се опитваше да пробие през облаците, но по-често ни окъпваше в топлите си дъждовни капки. Пристигнахме в Перник на братската поляна, която ни очарова с правилната си форма, с грижливо насаден сиренев кръг от здравец, с деликатния аромат на жасмин. Явно с много работа са заслужили тук, в Перник, благословието, което им е дадено. Не бях виждала другаде в страната толкова подредено и красиво място за игра на Паневритмия. Намирахме се в непосредствена близост до града и в същото време далече от шумотевицата, в зелената прегръдка на парка, стоплени от лъчиците усмивки на приятелите от Перник. Те бяха приготвили вкусен и обилен обяд, който беше достойно оценен от всички изгладнели от пътуването гостите. Мигновено изчезна умората от дългото пътуване, отпуснахме се бързо в

братската среда.

Веднага след пристигането ни запозна с програмата на празника и със сестрата, при която щяхме да отседнем. Предвидено беше посещение на къщата в Мърчаево - друга моя сбъдната мечта. Бях очарована от свежестта и зелеността на това китно селце, от любезността на домакините, които търпеливо обясняваше много и интересни факти около дните на Учителя, прекарани тук. Сърцето ми се изпълни с благо-

дарност, че съм тук, в същата стая, където е живял Учителя. Благодаря, Учителю! Върнахме се на братската поляна, седнахме около запаления огън, запяхме братските песни - беше толкова красиво и романтично! Следващият ден беше благословен с повече слънце и след вдъхновения наряд по изгрев изиграхме една много красива и хармонична Паневритмия. Това място е създадено за игра на Паневритмия - и добре окосената трева, и грижли-

во подрязаните храсти, и музиката, и ароматът. Бяхме като омагьосани. След ободряващата чаша гореща вода програмата продължи с беседа и с невероятен концерт на братската група от Пловдив - всичко се дирижираше сякаш от ангелския свят... И отново обилен и пищен обяд, душите ни общуваха, но и физически много добре се чувствахме в тази атмосфера - имаше няколко блюда и голямо изобилие от всичко.

Беше една незабравима братска среща. Дълго след това в нас остана благодарност, че ни се беше случило това невероятно и зареждащо преживяване с приятелите. Домакините любезно ни задържаха и преди да си тръгнем, на всеки свой гост лично подадохме беседата „Единият лев“, издадена от тяхната група.

Благодарим, Учителю! Благодарим, приятели!

Иванка Колева

Горе - в Белоградчик, и долу - в рогните ни места

На 6, 7 и 8 май тази година идеите на Братството ни събраха отново на събор, организиран от братските групи на Северозапада - Видин, Враца и Монтана. Ние, организаторите на този събор, се радвахме, че Бог чу молитвите ни и ни даде слънчеви дни и звездни нощи. Белоградчик ни посрещна топло и сърдечно с птиците си, със зеленина и аромати, с неповторимите си изгледи, с красотата и простора.

Благодарим на всички братя и сестри от страната - от Перник, София, В. Търново и др., които споделиха с нас възторга си от срещата с приказността на този град, който винаги е същият и винаги е неповторим. Благодарим на онези, които стоплиха сърцата ни и пречистиха душите ни с песните и музикалните си изпълнения. Благодарим и на сладководците, които подбраха най-точните слова, защото познават ключовете на думите и тяхната реч бе смислена и съдържателна. Чрез тези клю-

Да! В сънищата си виждаме дори застиналите каменни фигури да оживяват и да играят под звуците на неземна музика неземни танци. Ние, всеки поел по пътеката си, вървим към определен връх с определена цел - към високия идеал. И в тези сънища бяхме заедно - усмихнати, весели, радващи се. А така ли беше наяве? Окрили ли сме, можем ли да дадем свобода на чувствата си и всичко от нас да блика като от извор - от дълбините на извора на Божественото ни съществуване? Усещаме ли колко ни е необходим чистият, святият и неопетнен живот - Божественият живот?

Как ще стане това? От Учителя знаем, че единият от методите е окултната музика. Чрез нея ще върнем красотата на лицата си, дълбокия разумен поглед на очите си, точността, звучността и яркостта на гласовете си, гъвкавостта на телата си. Всичко това Бог е вложил в нас като души и ние трябва да го възстановим. Да рабо-

чете те отключваха умове и сърцата ни и ги караха да помнят и живеят с чудото. Нека благодарим и на онези, които с любов месица и лекоха хляба, а ние го ядохме с благоговение. Най-голямата ни благодарност е към нашия Учител - Беинса Дуно, Който и тази година даде благословията Си да се съберем на това вълшебно място. С гласовете си огласявахме града, обхождахме и най-скритите му хубости, дишахме кристалния му въздух и се радвахме на Божието изобилие от зеленина, небесни птичи песни и извори от Светлина.

През трите дни на събора и най-вече през звездните нощи ме сподобиха много въпроси, вълнуваха ме святи чувства, напиреха в цялото ми същество несподелени светли мисли... И нека ги споделя.

Какви очаквания имахме от тази среща? Получихме ли ги? Обменихме ли енергии, с които да се заредим за духовна работа, като си тръгнем от тук? Възвисяхме ли мислите си, за да минем през места без брод? Събудихме ли се добре, за да можем да пробудим дълбоко спящия тежък човек, потънал в материята, потънал дълбоко в земята? Защо в този град, изпълнен с Божия благодат, няма братска група или поне 1-2 съмишленици? А може би ги има, но не сме достатъчно настоятелни в молитвите си, за да ги намерим. Защо това го има в сънищата ни, а наяве - не?

тим, за да го поправим, защото Господ може да работи в нас, ако имаме чистота и святост. Можем ли искрено да кажем, да изречем съкровения молитвени слова: „Господи, ще Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си воля“?

Ние наистина работим, но телата ни станаха ли храмове, където душите ни да благоговееят и във всеки един от нас да може да се извършва Богослужение? Ние знаем, че в човека едва сега идва Божественото течение, че в нас е събудено човешкото и ангелското, а едва сега Божественото ще бъде събудено от Божия Дух. Дойде ли силата и мощта в нас, ще знаем, че Божественото вече работи.

Споделих тези мисли, защото искрено ме вълнуват. С тях често се събуждам и си казвам: „Какво да направя за Теб, Господи, след като и този ден възкръснах?“ Надявам се, че те ще откят във вас и че догодина по същото време ще се срещнем отново. А дотогава ви казвам: трябва ни единство в съзнанието, стремеж в дълбините на душата ни, в чувствата ни, дълбок трепет да изпълним Волята Божия. Знаем, че можем да падаме и да ставаме, знаем, че можем да направим много погрешки, но нека имаме този свещен стремеж - да реализираме копнежа на душите и сърцата си.

Свобода Тошева
Темата продължава на стр. 6

Срещата в Перник през погледа на една непосветена

Водена от любопитство, станах още в 5 часа сутринта и се отправих към къщата на Бялото Братство в кв. „Изгрев“. Тук вече се събираха хора, които правеха впечатление с това, че излъчват доброта, одухотвореност и чистота. Микробусите тръгнаха към Перник. Някак неусетно стигнахме до мястото, на което се провеждаше традиционната среща на Бялото Братство. Искане ми се да мога да разкажа за това място, но думите не стигат, когато трябва да се опишат такива места. Просто трябва да отидеш и да видиш, да чуеш, да усетиш вълшебството! Зеленина, дървета, птичи песни, мирис на билки и на трева - с една дума - КРАСОТА! Сърдечните домакини, които са подготвили всичко, за да се случи един истински празник, ни посрещат с усмивка. Запознавам се с хора, които виждам за първи път, но имам чувството, че винаги съм ги познавала. След чаша чай, подсладен с бял мед, започва сутрешният наряд. За мен, непосветената, това, което се случва, е истинска МАГИЯ. Множество хора изричат като един молитвени думи. Имах чувството, че съм попаднала в някакъв филм. Мълчах, защото не знам ни една молитва, но макар и безмълвна, душата ми се молеше заедно с останалите. Чувствах силата на тази колективна медитация, усещах посланията, които се отправяха, бях частица от едно одухотворено цяло.

Започна ПАНЕВРИТМИЯТА. Интересът и любопитството към това тържество на ХАРМОНИЯТА ме на-

караха да стана рано и почивния си ден и да присъствам на срещата-събор край Перник. Гледах с каква лекота танцуващите изпълняваха упражнението, следваха музиката и постигаха синхрон. За пръв път гледах живо танца Паневритмия. Стоях отстрани и наблюдавах тези хора, облечени в бели дрехи, които сякаш не стъпваха на земята, а ляха. Те като че ли не бяха реални, а от някакво друго измерение. Не можех да разбера случващото се. Бях твърде непосветена, за да се включа в този магичен, ритуален кръг. Тази игра бе

твърде сложна за мене, затова предпочетох да правя това, което умея да правя най-добре - да си играя с две малки деца, с две същински ангелчета.

След като танцът свърши, всички, които погледнах в очите, изглеждаха като пречистени, бяха заредени с положителна енергия и светлина. Душите им бяха отворени, за да чуят думите на Учителя. Аз също слушах с интерес беседата, която, макар и подготвена за хора, живели преди доста години, звучи актуално и днес. Точ-

но това прави П. Дънов, един от тези мъдреци, от които човечеството има нужда - думите му, носят послания, в които всеки може да открие нещо за себе си. Философията му е пропита с любов към хората и затова отчитам като голяма загуба факта, че не само аз, но и много други хора, малко са запознати с нея.

След като се погрижиха да нахранят душата и ума ни, домакините от Перник ни предложиха празничен обяд, за да нахранят и телата ни. Не знам дали от чистия въздух, или от любовта, с която е приготвено, но

всичко бе много вкусно. Последвалият празничен концерт направи блаженството ни пълно. Певци и музиканти ни представиха изпълнени с чувство, с любов и вдъхновение произведения. Сякаш ангели бяха слезли от небето, за да ни попеят за празника.

Това, което ми направи най-силно впечатление на тази среща, беше споделеното от Ина Дойнова. Искане ми се много да разказвам за тази обаятелна, лъчезарна, артистична жена. Тя по неповторим начин превърна една

философия в живо слово, което докосва и вдъхновява. Убедена съм, че Учителя би се гордял с нея. Тя проповядва неговите идеи с цялото си сърце. Днес имаме нужда от хора като нея. Хора, на които да вярваме и които да сме готови да последваме.

През този ден се случиха доста чудеса. Въпреки прогнозите, докато се провеждаше срещата, не завали. Когато всички изпяха „Да се повеселим“, Слънцето успя най-после да разкъса облаците и да ни се усмихне, за да си тръгнем още щастливи от тази среща. Дано се случи и още едно чудо и молитвата, която всички, включително и аз, невярващата, изрекохме, да помогне на болната Елена, чийто син бе изпратил писмо с молба за помощ до Петър Дънов.

Защо написах всичко това? Защото, когато си тръгнахме, любезните домакини от Перник ни подариха една от беседите на Учителя. В нея се казва, че човек трябва да следва първия си порив. А моят първи порив бе именно този - да споделя с възможно най-много хора преживяванията си и да благодаря на всички, които ги направиха възможни.

Да благодаря на Светлозара, която озари със светлина деня ми, като ме доведе на тази среща, да благодаря на домакините, които се бяха погрижили за това, всичко да е перфектно, да благодаря на хората от Бялото Братство, които направиха така, че сърцето ми да се препълни от Любов.

Даниела Стефанова

Детска среща във Варна

На 18 и 19 юни 2011 г. се състоя седмата поредна детска среща. Този път тя се проведе във Варна, с водещо мото: „Доброта, разумност, красота - в нас и по цялата Земя“.

В събота преди обед деца и родители от различни краища на България разположиха палатките си в градината на варненския братски център. След това, събрали се заедно, децата се представиха - всеки с името си, града, от който идва, и с онова, което е важно за него. Групата, макар и разнородна възрастово - от една година до осемнайсет, споделяше общи нагласи и очаквания за срещата - да има приятелски отношения, интересни разговори, приятни и полезни занимания и разбира се, вълнува-

Вечерта на първия ден от срещата започна с концерт на децата. В началото четиринайсетгодишната Ния Бонева от Варна изпълни на пиано „Меланхолен валс“ от Лист и две свои композиции: „Зовът на дивата гора“ и „Бурята и отшелникът“. След това Лилия Ангеличева от Търново изсвири няколко пиеси за цигулка. Децата имаха свободата да участват по начин, който на тях им харесва, в една непринудена и естествена обстановка. Ива от Търново изпълни няколко песни, Жулиен от Шумен прочете свое есе, някои деца танцуваха, други рисуваха, а публиката се радваше на този бликащ млад живот.

Когато се стъмни и на небето звездите изгряха, астрономът Филип Филипов заговори

ща среща с морето. Интересите им бяха различни, но съвместими - някои имаха изявени литературни способности, други - музикални, трети обичаха да танцуват, да рисуват или приятелски да общуват, а най-малките се смеха, плачеха, тичаха и бяха доволни, че са част от детското множество и от всичко, случващо се тук.

Съвсем естествено срещата премина в разговор и занимание на тема: „Какво ни дава музиката?“ с водещ Иво Бонев - пианист. Той запозна децата с различни музикални жанрове, като ги насочваше те сами да почувстват и споделят своите преживявания, съответно при марша, валса, мазурката, тъжната или веселата песен. По време на занятието някои предпочетоха да изразят с рисунки това, което са усетили. Особено вълнуващи за децата бяха организираната след това разходка и срещата им с морето, с пенестите вълни, пясъка, с летящите над тях чайки.

за Живия Космос. Пред децата се разкри чуден свят, пълен с тайнствени звездни послания. Лекцията и последвалият я разговор, интересни за малки и големи, продължиха до късно.

Вторият ден от срещата бе посрещнат в утринното слънце с Паневритмия и песни. Последваха разговори, после, както обикновено, децата помогнаха в приготвянето на закуската и в почистването. А след това желанията на всички участници бяха ясни и недвусмислени - морето! Така с посещенията на делфинариума, с радостта от танца на най-умните морски обитатели, с веселите игри на морския бряг се създаде най-естествената атмосфера, в която децата можеха да общуват свободно и жизнерадостно помежду си, с природата и със светла около тях.

Раздялата след тази кратка среща беше вълнуваща, а благодарността на децата за случилото се през тези дни - искрена.

Соня Митева

Малкият Лазар или талантът да имаш приятели

Събитието беше отдавна подготвено и очаквано - традиционният детски празник на Бялото Братство. Мястото на срещата - братската градина в гр. Варна. Участниците - предварително неизвестни, след събитието станаха много известни. Началото започна с братска трапеза - все пак беше време за обяд. След като обедът приключи, участниците обърнаха внимание на ближните си. Сестра Соня в качеството си на домакин предложи всеки да се представи като първа стъпка към сприятеляването - момент, за който по-големите деца бяха подготвени. Подготвен се оказа и малкият Лазар от Варна, който за пръв път присъстваше на подобна среща. След като дойде неговият ред, той се представи накратко и изказа какво чувства, какво мисли и какви са неговите очаквания. Може би той направи най-обстойното и емоционално представяне. Неговите мисли бяха точни и ясни и съвсем искрени и непринудени. Това не ми направи голямо впечатление, докато не си дадох сметка, че това е дете на четири години, а аз имам опит с големи ученици, които учат философия в

елитна гимназия - и по-вечето от тях срещат затруднение, когато трябва да направят някакво устно съобщение.

Разбира се, тук целта на срещата е сприятеляването, а за това е нужен особен талант. И толкова - през тези два дни повече не се спомена думата „приятелство“. Говори се за музика, плаж, делфини, за Космоса и звездите и за какво ли още не. Дойде и краят на срещата, децата току-що се бяха завърнали от посещението на

делфинариума. Пак беше време за обяд и пак всички участници бяха седнали на братската трапеза под разцъфтялата липа на площадката до салона. Знаеше се, че предстои раздяла. Случайно или не, до мен седеше малкият Лазар. Вниманието на всички ни съвсем естествено беше съсредоточено върху братския обяд, в случая картофена яхния. Като съсед на Лазар чух от него няколко възгласа, че яденето е много вкусно. Браво, викам си, така

трябва да се прави комплимент към домакините. Но си дадох равнометка, че малкият Лазар показваше, че се чувства истински щастлив от това, което преживява в момента.

Не мина много време, и чух възгласи на възхищение от присъстващите възрастни. Какво се беше случило? Четиригодишният Лазар се бе обърнал към своя съсед, негов връстник от Търговище, с признанието: „Обещавам, че ще ти бъда верен приятел през целия живот“. Никой не изискваше подобно признание, ние, възрастните, бяхме заети с други „важни“ дела. Малкият Лазар изговори тези думи съвсем естествено, непринудено и много ясно и много отговорно. Замислих се върху проявата на малкия Лазар. Та нали в началото ние, възрастните, казахме, че целта на срещата е създаването на приятелства. Кой от участниците е запомнил това? - Малкият Лазар. Малкият Лазар мисли и разсъждава като истински бял брат. Това е малкото откровение, което ми се даде, и може би не само на мен, на тазгодишния детски празник на Бялото Братство.

А. Атанасов

Цигуларката Лилия

Притесненията на организаторите на детския празник в някаква степен се оправдаха - отбелязахме по-намален състав на участниците в сравнение с последните години. Все пак, както често се случва в живота, човек разчита на приятелите. В деня и часа на срещата се събраха 12-13 деца и още толкова възрастни. Тревогата на организаторите е както при всяко братско събиране - дали ще има музиканти. Но какво се случи този път? Стана ясно, че малката Лилия от В. Търново се беше подготвила със своя програма на цигулка. Предстоеше традиционната вечер на талантите - нещо, което деца и възрастни очаквахме с най-голям интерес. В следобедните часове се получи новината, че Лилия се е разболела и лежи в палатката си. Жалко, все пак за това се бе готвила и ние

очаквахме нейната изява. Познавам това дете и знам, че от една година се учи да свири на цигулка. Съвсем естествено, след като има здравословен проблем, трябва да се остави на спокойствие и на лечение.

Но за наша обща изненада тя дойде на концерта и със сериозността на възрастния изнесе своята програма, и то без ни най-малко да подскаже, че е болна. Нещо повече, след концерта тя започна да заучава

песента „Сладко, мекотено“. Заучаването поне за мен стана по много странен начин. Първоначално в братския салон заедно със своята учителка Лилия започна съвсем плахо да учи песента. След като доби малка увереност, тя излезе и започна да повтаря песента, като се движеше между децата и възрастните и между дърветата в градината - и това продължи доста дълго, докато не започнаха да се чуват по-ясни звуци и поз-

натата ни мелодия стана съвсем позната. Това, което ме възхити, беше, че това малко дете в труден момент прояви необходимата отговорност и воля. Никой не я е принуждавал да свири, за да не пострада крехката програма. Нещо повече, Лилия заучи нова песен, и при това, като прояви една завидна упоритост. През цялото време лицето ѝ имаше сериозен и концентриран вид, такъв, какъвто съм виждал при по-големите наши цигулари и музиканти в Братството. Сякаш в нея се проявяваше възрастният човек, а само лицето е съвсем детско. Все пак Лилия ще бъде ученичка във втория клас.

Това е, приятели, радостната новина - когато виждаме как в братските среди растат талантливи деца, демонстриращи качествата и достойнства.

А. Атанасов

Духът работи

ОПИТНОСТИ ОТ ПАНЕВРИТМИЯТА ВЪВ ВРАЦА

Братската група във Враца не е голяма. Животът разпръсна в грижа за насыщния част от приятелите в столицата и чужбина. И сега останахме две шепи хора. Но нали е казано от Христос: „Където са двама в Моё име, там съм и Аз“.

Четем и изучаваме Словото на Учителя, опитваме се да го прилагаме в ежедневието си, играем Паневритмията и търсим връзка с Бога, опитваме се да обработваме заедно едно малко място, като отглеждаме някои зеленчуци. Нещата вървят - къде по-лесно, къде не толкова. Имаме си своите трудности и опитности за силата и ефективността на дадените ни от Учителя методи за работа.

Но тук бихме искали да разкажем за някои други наши опитности по отношение на Паневритмията в града, които смятаме, че ще са интересни. Допреди две години Паневритмията се играеше извън Враца, в Балкана, на една закътана, китна полянка над града, където има прекрасен изглед. Играехме най-вече през почивните дни - в събота и неделя. Мястото не е много близо и хората, които са на работа, не успяваха в делничните дни да се организират и да дойдат. Но от миналата, 2010 година, усетихме мощен порив към по-често играене на Паневрит-

мия и решихме да започнем упражнението всеки ден. За да имат възможност да се включат и работещите, през седмицата играем в парка на стадиона, а в почивните дни се качваме на Балкана.

Мястото, което си избрахме в парка на града, е една красива полянка с изглед към изток, пълна с дървета и птичи песни. Мястото от години наред е доста занемарено от

градските власти. Грижата за него се свеждаше само до еднократно окосяване на тревата веднъж годишно. По алеите се разхождаха най-вече собственици на кучета, нямаше условия за други занимания. Хората го отбягваха.

И така, пълни с ентузиазъм, започнахме от 22 март 2010 г. почти ежедневно да играем Паневритмията там. Разбира се, когато времето позволява и кой когато има възможност. Но имаше

ежедневно присъствие на братя и сестри. Посрещаме изгрева, пеехме си тихичко песни, играехме различни групи от упражненията преди Паневритмията - за здравето, за волята, шестте упражнения и др. Говорехме си, че мястото е доста красиво, но запустяло, а може да се превърне в хубаво средище за прекарване на свободното време на врачани.

Дойде лятото на 2010 г. и ние пренесохме Паневритмията на Рила, където имаше да учим още много неща. Полянката опустя за около месец. Върнахме се там в края на август с пълни души и грейнали лица - и какво да видим: занемареното място беше оживяло! Покрай алеята беше прокарано осветление, грееха красиви лампи. Бяха засадени нови млади фиданки. А под сянката на старите дървета бяха поставени пейки - за раз-

думка и почивка на хората. А точно срещу нашата красива, обляна от слънчевите лъчи полянка, беше се настанил един цял детски кът за игри и забавления на децата - люлки, катерушки, пързалки, беседка. Всичките цветени в ярки, искрящи, примамливи цветове. Цялото пространство сякаш беше оживяло.

Спогледахме се със светнали очи и не ни остана нищо друго, освен да благодарим на Светлите същества, които са се погрижили за тази красота. Това за сетен път доказва силата на добрите мисли и действия и мощта на формулата: „Невъзможното за човека за Бога е възможно“.

И тази година продължаваме да играем Паневритмията през делничните дни на същото място, в парка на стадиона. Минават хора, седат по пейките, гледат ни, интересуват се какво правим, има дори желаещи да се включат в Паневритмията. А ние все по-ясно осъзнаваме истината колко неразделна част от цялото сме и как всяка наша мисъл намира своя резонанс в пространството. Съответно и нашата отговорност става все по-голяма.

„Божият Дух, Божият Мир и Божието Благословение да залейат цялата земя!“

От врачанската братска група

Споделено

Образованието ми на физик ме караше да смятам, че съм атеист, въпреки че цял живот съм таила уважение към Този, Който ни е създал и Чиято помощ в много тежки ситуации съм усещала.

Трите ми прекрасни деца пораснаха и излетяха от гнездото, а съпругът ми почина. Приятелка и сестра от Братството ме въведе неусетно /не несъзнателно/ в света на Паневритмията. Бързо схванах и запомних движенията, за което много ми помагаша музиката и текстът. Бях пленена от красотата и светлите чувства, които се леят от тях.

А знаете ли колко прекрасен е изгледът на Слънцето на завоя на Дунав, където „Баба Вида“ извижда своите кули? Розово небе, слънчев диск, издигащ се величествено нагоре, розова, а след това златна пътека като мост над реката. Малки цветенца, вработенци, лястовички, гълъби са нашата публика, съпричастни и смирения пред величието на мига.

Дойде моментът и се организирахме за последователно изучаване на Словото на Учителя. Сега, когато пиша тези редове, си давам сметка, че първото ми качване на Рилската школа е след приключването на първата учебна година на ООК. Въпреки че здравето ми вече не бе в добра форма, се включвах в повечето дейности - наряди, Паневритмия, концерти, беседи, почистване на езерата, дори участвах в един продължителен преход.

Завладяваща, организираща и дисциплинираща е атмосферата на Рила, тя допринася да осъзнаеш отговорността си пред себе си и пред всички хора. Защото да вярваш в Светлината и Любовта, то е все едно вече да си открехнал вратата към света на Светлината и Любовта, които ще те озарят, и ти ставаш тежен проводник.

А сега съдбата чрез здравето ми ме доведе в Белгия, където живеят две от децата ми, дъщерите. Желаях и имах нужда да бъда с тях, но не ми се искаше да прекъсвам връзката си с групата, а също знаех, че ще ми липсват семинарите по Паневритмията. Те са ценни не само за действащи и потенциални преподаватели, но и за всеки, който иска по-пълно да види дълбоките й идеи. За щастие имам възможност чрез интернет да участвам „задочно“ в моята група, а понякога и на живо, удаде ми се и възможност да посетя семинара през март в гр. Пловдив.

От друга страна реших, че трябва да приема като задача за изпълнение да работя привидно /защото Бог е с нас винаги/ сама. Старая се да не проявявам упоритостта на възрастните хора за неприемане на новото и различното. Постепенно приех новите за мен езици - френски и фламански, и двата официални в държавата. Е, предпочитанията ми са към френ-

ския, дори вече имам два курса по този език. Все още обаче прибягвам до помощта на английския език в определени ситуации. За българския език няма проблем, защото тук, в семейната среда, той е основен.

Няколко месеца живот в Белгия /Брюксел и Вилворд, който е на 11 км от столицата/ ми позволяват да споделя личното си впечатление от страната. Белгия постепенно ми стана близка главно заради децата и малкия ми шест-месечен внук. Харесвам Брюксел и Белгия преди всичко заради уменията да въткат природата в градската среда. Целогодишна зеленина /влажният климат способства за това/, красиви цветове, храсти и дървета, паркове в сърцето на столицата и около нея и хора, които се ползват от тях. Харесвам архитектурата на Белгия - къщите много често са формално еднотипни - тясна фасада и три-четири нива, обикновено еднофамилни. Това, което впечатлява, е разнообразието в стиловете, в елементите, които създават неповторимост на съответната сграда. Харесвам и хората - със спокойно излъчване, кооперативни, но без да навлизат в личното ти пространство. Съзнателно и активно те търсят методи за релаксация и връзка с природата.

Белгия ми стана близка и поради това, че в нея живеят две жени, които са приели идеите на Учителя - Рита и Моник. С тях се видях и на Рила в две последователни години. Помогих ми да споделят нещо за вестника. Ето какво написа Рита: „Учението на Братството е като аромат в живота ми. То ми дава смелост, надежда и цел във всяка стъпка в моя живот и аз откривам в него по-дълбоко значение и по-дълбоко го разбирам. Учението е начин на живот, и по-специално вътрешен начин на живеене. Аз бих желала Братството във Франция и Братството в България да станат една група от братя и сестри, танцуващи и работещи заедно за един по-добър свят. Рила е място, толкова чисто и красиво, че всеки път, когато я напускам, аз си пожелавам да намеря същото такова място на красота навсякъде по света, а също така отчаяно искам да намеря такова място вътре в себе си. Има нещо магическо във въздуха, когато българските братя и сестри се молят и паят на Рила - това звучи много мистично и нежно в техните меки гласове и те изпълват въздуха със силни вибрации. Този начин на пеење е много уникален и аз не съм го чувала никъде преди“.

Видин, България, Вилворд, Брюксел, Белгия - навсякъде можеш да се усмихнеш на някого и да получиш усмивка, навсякъде Слънцето, цветята, птиците са около теб, само трябва да си отворен за тях. И най-важното: Бог, Учителя, Словото могат да бъдат винаги с тебе!

Антоанета Евдокимова

Гимнастическите упражнения

Една от темите на Българският събор тази година беше изучаване на комплекси упражнения, дадени от Учителя: шестте гимнастически с музикалното, упражненията за волята, упражненията за здравето, 21-то упражнение. Показвани и подробно обяснявани от Николай Конакчиев, те събудиха жив интерес у всички. Предаваме ви пожелания от участниците в събора тези чудни комплекси да се изучават във всички братски групи и да се играят редовно, защото те са част от Учението. И нека да получаваме благата, които те носят със себе си. Ето няколко препоръки от Учителя: „Всяка сутрин през всички годишни времена правете шестте гимнастически упражнения. Те действат много добре върху мозъка, дихателната и вегетативната нервна система. Геометричната фигура, в която е синтезирано цялото знание на света, е кръгът, символ на Вечността и съвършенството. Кръгът е универсалният ключ, чрез който можем да познаем една от най-великите тайни -

живота. Ще използваме този ключ, за да се опитаме да влезем във вътрешния свят на Паневритмията и на шестте гимнастически упражнения“.

Искам да споделя опитността си, свързана с паузите между упражненията в Паневритмията. Действително човек може да се произнася за нещо, което е опитал, и то не веднъж, а 99 пъти. Тогава според Учителя може да има една малка опитност. Така че, за да усетим има ли полза от препоръчаните паузи по 1 или 2 минути, трябва да сме играли Паневритмия по този начин повече от три месеца. Най-важна е настройката за съответен вид работа. Паневритмията е не само външно движение, но и велика вътрешна медитативна, дълбока работа на мисловно и чувствено ниво. Именно това синтезирано хармонично въздействие едновременно в трите свята ни въвежда в Космичния ритъм - три в едно: мисъл, чувство, движение. Ако това е постигнато, Природата отговаря с различни чудни звуци

или картини, които в паузите достигат до нашите отварящи се за повече възприемчивост сетива, за душата ни. При положение на отпуснати мускули и стави приемаме с цялото си тяло отговора на изпълненото упражнение. Само трябва съзнанието ни да е концентрирано в това, което правим, да сме изцяло в упражнението, в Природата, да търсим и да възстановяваме изгубената връзка с Бога. И Той ни отговаря. Опитайте и ще видите, че при Паневритмия без паузи се лишаваме може би от 90% благодат. Ние трябва да се учим да се подчиняваме на Божественото, а не обратно. Щом Учителя препоръчва паузите, значи редно е да се поставяме да положим съзнателно усилие да ги опитваме.

Много неща в обикновения живот не сме правили: не сме посрещали изгревите, не сме пили гореща вода сутрин на гладно, не сме правили житни режими... Но си заслужава да полагаем усилие, за да постигнем резултат. Думата на Учителя на две

не става. Щом Той е препоръчал нещо, стига да пробваме с постоянство, вяра, надежда и Любов, с усърдие, все ще имаме ползена за нас резултат. Такъв резултат вече имаме ние, които редовно играем Паневритмия във Видин с паузи по 1 минута. Паневритмия без паузи вече просто не ни задоволява, тя е като бързата работа, която е срам за майстора. Все едно, че някой те пришпорва: давай, давай, по-бързо - и се чувстваш ограбен, защото има с какво по-добро да сравняваш. Препоръчваме на всички: пробвайте добронамерено, с предварителна нагласа и концентрация. Паузите дават възможност спокойно да направите дълбоко вдишване, с благодарност и радост да се насладите на аромата на сутрешната прана. Великото нещо е Паневритмията, никога да не забравяме това.

Благодарим Ти, Учителю, че си ни подарил балсами за всички положения в живота!

Олга Иванова - Видин

Астрологичната наука и християнството

Повод за тези размисли ми даде едно пътуване до Рилския манастир с група приятели в ранната есен на 2010 година. Разглеждахме с внимание изографисаните сцени от библейски сюжети по стените и сводовете на външните стени около църквата. И тъй като задълбочено се занимавам от доста време с астрология, особено силно впечатление ми направи един стенопис точно пред входа на църквата, както и на тавана над входната врата. Стенописите са дело на големите майстори зографи в нашата културна история като Захарий Зограф, Станислав Доспевски и др.

Това е снимката от входа на църквата на манастира. Ясно се вижда изображението на двете светили: вдясно на Слънцето и вляво - това на Луната. В астрологията, както и в ранното християнство, а и в повечето древни религии, Слънцето символизира Духа, Бога. То олицетворява представата ни за Неговото могъщество, сила и величие, възможността за живот. Без слънчевата светлина и топлина животът не би съществувал. Другото светило, Луната, символизира човешката Душа. Тя приема и отразява енергиите, излъчени от Слънцето.

„И Бог каза: Да бъдат светили на небесния простор, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за показване на времената, дните и годините; и да бъдат за светили на небесния простор, за да осветляват земята; и стана така. Бог направи двете големи светили: по-голямото светило, за да владее деня, а по-малкото светило, за да владее нощта; направи и звездите. И Бог ги постави на небесния простор, за да осветляват земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината; и Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро, четвърти ден...“ /Библия, Битие, гл. 1, ст. 14-20/

Слънцето е активният, мъжки принцип - Ян, отдаващ енергия, а Луната - пасивният, женски принцип - Ин, приемащ енергията. Чрез непрекъснатото взаимно проникване на тези два основни принципа се осъществява и животът във

Вселената. Задачата на другите планети е да подпомагат този процес.

Тази снимка също е от Рилския манастир, от това свята за духовната история на България място. Изображението е от тавана точно пред входа на църквата. Ясно се вижда как художникът, който определено е бил наясно с окултните закони, движещи Вселената, е изобразил в средата Христос, отдясно Нему е Слънцето, отляво - Луната. Около Христос е изобразен зодиакалният кръг с дванадесетте зодиакални знака, а непосредствено под тях са поставени и дванадесетте апостоли, като всеки е наричан под един от знаците, всеки владее и развива дадения зодиакален знак.

Като древна наука астрологията е тясно преплетена с религията /religare - от гръцки, означава „свързвам се отново“/ и е дадена на човека да го подпомага в търсене на пътя за сливането му отново с Божествената същност, откъдето е произлязъл.

Астрологията е свързана не само с християнството, но и с много други древни религии. В Древния Египет, Асирия и Вавилон тя е била на почетно място. Мъдреците и посветените там са били до един хора, владеещи тайните на астрологическото познание. В източните народи - Индия, Китай, Япония, няма и до днес противоречие между астрологията и религиозните идеи. Там астрологията се ражда на голяма почит и уважение. В исляма също астрологията е заемала почетно място, там с тази наука са се занимавали в самите религиозни школи. Именно в арабските школи астрологията е запазена и съхранена като наука от древността и получава ново признание в Западна Европа в Новото време. Там през Средновековието тя бива анатемосана и е направен опит да се заличи от анализите на човешкото познание.

В малката книжарница на манастира намерих книжка, заклеяваща астрологичното познание. Стана ми интересно това противоречие и се опитах да проведя разговор на тази тема с един от отците в Светата обител. Отговорът,

който получих, беше тотално отричащ астрологията, но на база емоционално вживяване, не на някаква обективна истина и факти. Отецът дори не беше забелязал стенописа над църковния вход с Христос и зодиакалният кръг около него. На настояването ми все пак да го обясни той заяви, че това са годишните времена, а не някакви зодиакални знаци. Нека не го съдим, толкова знае човекът, така мисли за момента.

По-интересното е защо се е стигнало до това тенденциозно игнориране от страна на християнството на астрологичното познание? И един много показателен пример: как се изчислява един от най-големите християнски празници - Великден. Той е в изключителна зависимост от положението на Луната и от деня на пролетното равноденствие в зодиакалният знак на Овена. Датата на този свещен за християните празник всяка година е различна и се изчислява според лунния календар. Той винаги е в първата неделя след първото пълнолуние, настъпило след идването на пролетното равноденствие.

Ако се вгледаме в Библията, ще установим, че множество от библейските текстове са пропити с различни астрологически символи и послания. А какво по-силно доказателство за мощта на астрологията от появата на Витлеемската звезда, която е забелязана да изгрява на изток от мъдреците, която недвусмислено сочи раждането на Исус - Синът Божи. Това знамение, указващо идването на Спасителя, е описано от халдейските астролози и е отразено в Новия завет /Евангелие от Матей, гл. 2, ст. 1-12/ като историята на Трите вълхви.

„А когато се роди Исус във Витлеем Юдейски, в дните на цар Ирод, ето мъдреците от Изток пристигнаха в Ерусалим. И казаха: Де е Юдейският цар, който се е родил? Защото видяхме звездата на Му на изток и дойдохме да Му се поклоним...“

Трите вълхви са трима мъдрци от различни страни на Изтока, учени и астролози. Наблюдавайки и изучавайки небесните светили, те забелязват изгрева на чудната звезда, показваща раждането на Божия син, и тръгват след нея да се поклонят и принесат своите дарове от „злато, ливан и смирна“.

В Евангелието на Йоан, както и в Откровението на Йоан, астрологичните послания към човечеството присъстват с голяма сила. Там астрологията е показана като част от пътя за сегашната и бъдеща човешка еволюция. Обаче при всичките тези факти в съвременността Църквата упорито отрича и анатемосва всич-

ко, свързано с астрологичното познание. В Стария завет /Второзаконие, гл.18, ст.10-12/ астролозите са низвергнати и поставени наред с чародеите, гадателите и викачите на мъртви.

„...Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател и омаятел, никой баяч и запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите...“

Но каква е обективната истина? И дали сегашната версия на Библията е вярната, пълната и точната? Има неопровержими доказателства, че това не е така, че от днешната версия на библейските текстове съвсем умишлено в Средновековието са изхвърлени всички пасажи, където се говори за кармата, за пътя на душата след смъртта, за прераждането. Този процес започва с Първия вселенски събор в Никея, ръководен от император Константин, който унищожава тези библейски послания, ръководен от чисто егоистични и политически мотиви. Той е смятал, че ако хората повярват в прераждането, никой няма да се бои от него и съответно той, респективно църковната институция, няма да имат нужното влияние над народа, с което да го държат в подчинение.

В Теодосиевия кодекс се сочи също, че „...любопитството на хората към предсказване на бъдещето ще бъде прекратено завинаги...“. Така ортодоксалната църковна институция забранява на хората да гледат към бъдещето си, да търсят и развиват себе си и собствените си заложени потенциали с помощта на астрологичното познание, въпреки че цялата Библия е пронизана от пророчества и предсказания.

Мотивът, който се изтъква от теолозите при заклеяването на астрологията, е не нейната вярност и правилност, а спорът за Божествената промисъл и правото на свободна човешка воля. Църковните служители явно смятат, че способността да се вижда и предсказва бъдещето с помощта на звездите, каквото е записано на небесата, води до вярването, че бъдещето и животът са точно и неизменно предопределени. Възможността да се погледне в бъдещето е смятана като отричане властта на Бога над земното съществуване на хората. И тук неизменно възниква и въпросът - след като бъдещето е ясно и точно предначертано, защо са нужни Църквата и нейните подразделения и служители?

Така астрологията в Западна Европа в периода на Средновековието бива заклеявана и подложена на репресии, въпреки че векове наред е изучавана в най-

престижните университети. В тези мрачни времена астрологичните изследвания в Западна Европа са заклеявани като ерес и са подложени на гонения, което налага заниманията с тях да стават тайно и скрито от обществото.

Действително ли астрологията ограничава свободната воля на човека, както твърдят нейните противници? Та нали рожденият хороскоп всъщност показва нашата работна карма до момента, как сме употребили предоставените ни творчески сили или как сме злоупотребили с тях. Хороскопът всъщност показва какво сме ние сега, благодарение на това, какво сме мислили и правили в миналите си прераждания. Вярно е, че човек се ражда с определена карма, отразена в рождения му карта. Но как точно ще протече животът му, зависи до голяма степен от неговата свободна воля, от решенията, които той ще взема във всяка една критична ситуация в живота си, от личните избори, които ще направи. Така че за какво ограничение на правото на избор може да става дума? И още нещо, колкото е по-високо съзнанието на човека, колкото повече той е обърнал душата си в търсене на Бога, толкова той става по-малко предсказуем и повече способен да направлява съдбата си.

А и нали в крайна сметка смисълът на човешкия живот е да осъзнаваме себе си все повече и повече като част от Цялото, в което сме потопени, и да изпълним всеки своята лична духовна програма по най-добрия начин. Но за тази цел е нужно развитието на съзнанието в огромна дълбочина, развитието на Аз-овата човешка същност. Само така самопознанието и себerealизацията, които са необходима прелюдия към Божественото сливане, ще бъдат осъществени.

Смисълът на живота е човек да развие своите духовни сетива и способности чрез любов към познанието, което ще го доведе до разбиране на законите, управляващи Вселената, както и чрез усилен духовна работа над себе си, за да придобие Божествената Любов в себе си. Само раз-

вивайки тези свои сетива и способности, човекът ще става способен да живее с Цялото и да бъде едно с него.

„Бог е Любов, която Христос е приел, Христос е Любов, която ние сме приели, ние сме Любов, която сега проявяваме“, казва Духовният Учител на българите - Петър Дънов. А за да се научим да проявяваме тази Любов в нашия ежедневен живот, трябва да се научим да обичаме - да обичаме ближните си, да обичаме себе си. Но за да успеем да постигнем тази Любов, трябва да обичаме преди всичко Бога - Той е в началото на всичко.

„Познай себе си!“ - призовава мъдрецът Сократ. Но да познаеш себе си в дълбочина означава да познаеш Бога в себе си. Само когато така се опознаеш, ще можеш да познаеш и ближния до теб, а успееш ли да го опознаеш истински, да го разбереш - то няма да намира в теб желание да го съдиш и укоряваш, а ще се научиш да го обичаш с всичките му недостатъци, като му помагаш да ги преодолее. Само по този начин ще можеш да се съединиш с Цялото и да осъзнаеш, че ние всички сме едно творение на Бога, и от мислите, които ти изпращаш, зависи всички хора, както и ти зависиш от всяка тяхна мисъл, проектирана в пространството.

Така че в процеса на себепознание астрологичната наука се явява като един могъщ помощник на човека по пътя му към Бога. Враждебното отношение към астрологията често е плод на невежеството и непознаването на конкретната материя, както и на някакъв вселенски респект и страх. Много често невежеството тържествува посредством най-силния си аргумент - отричането. А вярно е и друго - че всяко знание предполага и изисква да се подходи към използването му с голяма отговорност, мъдрост, разбиране и преди всичко с ясни морални устои. Астрологията трябва да подпомага човека в неговия труден път към себепознанието, като му показва верния път за него, но оставяйки в крайна сметка избора в ръцете на самия човек.

Анета Николова

